TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. birželio 3 d. *

Byloje C-127/09

dėl *Oberlandesgericht Nürnberg* (Vokietija) 2009 m. kovo 31 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2009 m. balandžio 6 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Coty Prestige Lancaster Group GmbH

prieš

Simex Trading AG,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, teisėjai C. Toader, C. W. A. Timmermans (pranešėjas), P. Kūris ir L. Bay Larsen,

generalinis advokatas P. Cruz Villalón,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Coty Prestige Lancaster Group GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwälte* C. Lehment ir U. Hildebrandt,

— *Simex Trading AG*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* E. Stolz,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* M. Russo,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos H. Krämer,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) 13 straipsnio 1 dalies ir 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92), iš dalies pakeistos 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimu (OL L 1, 1994, p. 3, toliau – Direktyva 89/104), 7 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant bylą tarp Maince (Vokietija) įsteigtos bendrovės *Coty Prestige Lancaster Group GmbH* (toliau – *Coty Prestige*) ir Apencelyje (Šveicarija) įsteigtos bendrovės *Simex Trading AG* (toliau – *Simex Trading*), kurioje bendrovė *Coty Prestige* bendrovei *Simex Trading* pareiškė ieškinį dėl veiksmų nutraukimo, grindžiamą tvirtinimu, kad pastaroji bendrovė, Vokietijoje parduodama parfumerijos prekes, pažeidžia teises, susijusias su Bendrijos ir tarptautiniais prekių ženklais, kurių savininkė arba teisių į juos turėtoja yra *Coty Prestige*.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnio „Bendrijos prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimas“ 1 dalyje numatyta:

„Bendrijos prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti naudoti šį ženklą prekėms, kurios paties ženklo savininko arba jo sutikimu yra išleistos į Bendrijos rinką pažymėtos tuo ženklu.“

4 Pagal Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies pirminę redakciją:

„Prekių ženklas nesuteikia savininkui teisės uždrausti juo ženklinti savo paties arba su jo sutikimu į Bendrijos rinką išleistas ir tuo prekių ženklu pažymėtas prekes.“

5 Remiantis Europos ekonominės erdvės susitarimo 65 straipsnio 2 dalimi, skaitoma kartu su šio susitarimo XVII priedo 4 punktu, pirminė Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies redakcija, įgyvendinant minėto susitarimo tikslus, buvo pakeista, sąvoką „Bendrijoje“ keičiant žodžiais „vienos iš Susitariančiųjų Šalių teritorijoje“.

Nacionalinė teisė

6 1994 m. spalio 25 d. Įstatymo dėl prekių ženklų ir kitų skiriamųjų žymenų (*Markengesetz*) (*BGBl*. 1994 I, p. 3082) 24 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta:

„Prekių ženklo ar komercinio pavadinimo savininkas neturi teisės uždrausti trečiajam asmeniui naudoti šį prekių ženklą ar komercinį pavadinimą prekėms, kurias tuo prekių ženklu ar komerciniu pavadinimu savininkas pardavinėja ar tai daroma su jo sutikimu Vokietijoje, kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje ar kitoje valstybėje, kuri yra Europos ekonominės erdvės susitarimo šalis."

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

7 *Coty Prestige* gamina ir platina jai priklausančiais prekių ženklais, kaip antai „Lancaster" ir „Joop!", bei tretiesiems asmenims priklausančiais prekių ženklais, kaip antai „Davidoff", „Jil Sander", „Calvin Klein", „Lagerfeld", „J.Lo/Jennifer Lopez", „Jette Joop", „Nikos", „Chopard" ir „Vivienne Westwood", pažymėtas parfumerijos prekes.

8 Šiais prekių ženklais, kurie registruoti kaip Bendrijos ir tarptautiniai prekių ženklai, *Coty Prestige* platina savo prekes visame pasaulyje naudodama selektyvią platinimo sistemą, o jos platintojai paprastai vadinami „įgaliotais platintojais".

9 Tipinės sutarties, kurią *Coty Prestige* buvo sudariusi su kiekvienu iš savo įgaliotų platintojų, 5 straipsnyje įtvirtinta:

„5.1. [*Coty Prestige*] teiks įgaliotam platintojui ekonomiškai priimtiną visapusišką paramą prekiaujant produktais. Dėl atskirų klausimų šalys susitars kiekvienu konkrečiu atveju.

5.2. [*Coty Prestige*] taip pat gali įgaliotam platintojui neatlygintinai suteikti dekoracijas bei kitokią reklaminę medžiagą. Ši medžiaga lieka [*Coty Prestige*] nuosavybe ir turi būti grąžinta šiai pareikalavus, nebent ji skirta dalyti vartotojams.

5.3. [*Coty Prestige*] suteiktą reklaminę medžiagą įgaliotas platintojas gali naudoti tik nurodytais reklamos tikslais. Bet koks komercinis naudojimas, visų pirma bandinių, mėginių ar miniprekių pardavimas, draudžiamas."

10 *Simex Trading*, kuri nepriklauso *Coty Prestige* įgaliotų platintojų tinklui, be kita ko, prekiauja parfumerijos prekėmis.

11 2007 m. rugsėjo 26 d. *Coty Prestige* gavo du kvepalų buteliukus, vadinamus „mėginiais", kuriuose buvo prekių ženklo „Davidoff Cool Water Man" kvepalai, kuriuos pirkėjas tikrintojas įsigijo vienoje prekybos tinklo *Sparfümerie* parduotuvėje Ingolštate (Vokietija).

12 Nagrinėjami mėginiai yra originalūs kvepalų buteliukai su taip pat originaliais kvepalais, tačiau šie buteliukai supakuoti ne originalioje pakuotėje ir ant jų yra užrašas „mėginys“. Mėginių pakuotė skiriasi nuo originalių prekių pakuotės, pirma, tuo, kad tai yra balto kartoto dėžutė, ant kurios juodomis raidėmis pateikiama informacija, kuri ant originalios pakuotės paprastai yra spalvota. Antra, užrašas „mėginys“ yra mėginių pakuotės priekinėje dalyje, o ant jos šono užrašyta „neparduodama“.

13 2007 m. rugsėjo 26 d. gauti mėginių prekės kodai leido *Coty Prestige* nustatyti, kad nagrinėjami pavyzdžiai 2006 m. liepos mėn. pristatyti vienam iš jos įgaliotų platintojų, įsteigtam Singapūre.

14 Paskui tinklo *Sparfümerie* savininkas informavo *Coty Prestige*, kad šiuos pavyzdžius iš *Simex Trading* įsigijo savo pagrindinei parduotuvei Niurnberge, ir pateikė tai įrodančias sąskaitas.

15 Remdamasi išvadomis, padarytomis remiantis šiuo pirkimu ir kitu pirkėjo tikrintojo atliktu pirkimu, kai nupirktas mėginys pirmiausia buvo pristatytas į Artimuosius Rytus, *Coty Prestige* Vokietijos teismuose pareiškė *Simex Trading* ieškinį dėl veiksmų nutraukimo, tvirtindama, kad nagrinėjami mėginiai pirmą kartą išleisti į rinką Bendrijoje ar Europos ekonominėje erdvėje (EEE) be prekių ženklo savininko sutikimo.

16 *Simex Trading* reikalavo atmesti šį ieškinį, tvirtindama, kad teisė į prekių ženklą, kalbant apie nagrinėjamus mėginius, pasibaigė, nes jie išleisti į EEE rinką su prekių ženklo savininko sutikimu.

17 *Coty Prestige* atsikirto, kad tai nebuvo nagrinėjamų prekių išleidimas į rinką jos iniciatyva ar sutikimu. Kvepalai, įskaitant mėginius, buvo patiekti tik jos įgaliotiems platintojams. Su jais sudarytose sutartyse *Coty Prestige* pasiliko nuosavybės teisę į mėginius. Be to, tai yra reklaminė medžiaga, kuri nėra skirta vartotojams, o tai paaiškina, kodėl ant mėginių aiškiai parašyta, kad juos draudžiama parduoti.

18 *Landgericht Nürnberg-Fürth* (Niurnbergo-Fiurto apygardos teismas) atmetė *Coty Prestige* prašymą nuspręsdamas, kad teisė į prekių ženklą nagrinėjamų mėginių atveju buvo pasibaigusi, nors ir buvo pažymėta, kad juos parduoti draudžiama.

19 Kadangi *Coty Prestige* perduoda įgaliotiems platintojams kvepalų mėginius, leisdama sunaudoti visus juose esančius kvepalus, perduodama reali disponavimo šiais gaminiais teisė, todėl šios prekės išleidžiamos į rinką Direktyvos 89/104 7 straipsnio ir Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnio prasme.

20 Šio teismo nuomone, teisių pasibaigimo principas negali būti apribojamas ar netaikomas remiantis sutartyje numatytais apribojimais. Jeigu įgaliotas platintojas pažeidžia su *Coty Prestige* sudarytą sutartį, tai susiję tik su sutartiniais atitinkamų ūkio subjektų santykiais. Be to, nuosavybės teisės išsaugojimo išlyga šiuo atveju nesvarbi, nes kad pasibaigtų teisės, reikalingas tik realus disponavimo teisės perdavimas.

21 *Oberlandesgericht Nürnberg* (Niurnbergo aukštesnysis apygardos teismas), kuriam paduotas apeliacinis skundas, mano, kad yra rimtų abejonių dėl pirmojoje instancijoje bylą nagrinėjusio teismo išvadų pagrįstumo.

22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad iš Teisingumo Teismo praktikos, pirmiausia iš 2004 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Peak Holding* (C-16/03, Rink. p. I-11313), matyti, jog pagrindiniai „išleidimo į rinką“ sąvokos kriterijai Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnio 1 dalies prasme yra teisės disponuoti preke perdavimas ir prekės ekonominės vertės realizavimas.

23 Pagrindinė byla pasižymi tuo, kad pagal šalių susitarimą mėginiai lieka prekių ženklo savininko nuosavybe, nes jų turinys skirtas tik naudoti, o ne parduoti. Dėl užrašų ant mėginių ir jų pakuotės pirkėjai žino, kad mėginiai neskirti parduoti, ir dėl to pašalinama galimybė tretiesiems asmenims juos įsigyti sąžiningai.

24 Todėl tokiomis aplinkybėmis įgaliotas platintojas turi tik ribotą teisę disponuoti mėginiais. Beje, prekių ženklo savininkas taip pat negalėjo realizuoti ekonominės prekės vertės, nes pardavimas nėra numatytas.

25 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad tikrasis mėginių tikslas, dėl kurio jie yra duodami, – reklama. Tai, be kita ko, aiškiai matyti iš užrašų ant išorinės pakuotės ir flakono. *Coty Prestige* nurodytomis aplinkybėmis pareiškiant ieškinį dėl veiksmų nutraukimo, šis tikslas nepasiekiamas, nes mėginiai klientams duoti ne tam, kad jie galėtų išbandyti jų turinį, kadangi jie parduoti tretiesiems asmenims pažeidžiant su atitinkamu įgaliotu platintoju sudarytą sutartį.

26 Šiomis aplinkybėmis *Oberlandesgericht Nürnberg* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar išleidimas į rinką Reglamento (EB) Nr. 40/94 13 straipsnio 1 dalies ir Direktyvos 89/104/EB 7 straipsnio prasme yra tuomet, kai vadinamieji kvepalų mėginiai, neperduodant nuosavybės teisės ir draudžiant juos parduoti, perduodami tarpininkams, su kuriais sudaryta sutartis, kad šie galėtų leisti klientams išbandyti prekės turinį, o ant prekės nurodyta, jog ji neparduodama, sutartyje numatyta, jog gamintojas (prekių ženklo savininkas) gali bet kada atsiimti prekes, o prekės išvaizda yra paprastesnė ir tuo aiškiai skiriasi nuo gamintojo (prekių ženklo savininko) paprastai į rinką išleidžiamų prekių išvaizdos?“

Dėl prejudicinio klausimo

27 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Direktyvos 89/104 5–7 straipsniais siekiama visiško su prekių ženklo suteikiamomis teisėmis susijusių taisyklių suderinimo, todėl juose apibrėžiamos teisės, kuriomis prekių ženklų savininkai naudojasi Sąjungoje (žr., be kita ko, 2009 m. spalio 15 d. Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.*, C-324/08, Rink. p. I-10019, 20 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

28 Konkrečiai kalbant, pažymėtina, kad šios direktyvos 5 straipsniu prekių ženklo savininkui suteikiamos išimtinės teisės, leidžiančios uždrausti trečiosioms šalims, be kita ko, importuoti jam priklausančiu prekių ženklu pažymėtas prekes, jas siūlyti, išleisti į rinką arba tuo tikslu sandėliuoti. Tos pačios direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta šios taisyklės išimtis, numatanti, kad prekių ženklo savininko teisės pasibaigia, kai prekės išleidžiamos į EEE rinką jo paties arba su jo sutikimu (žr., be kita ko, minėto

Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.* 21 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

29 Išimtinės teisės į prekių ženklą pasibaigia arba dėl to, kad savininkas aiškiai arba numanomai sutiko išleisti prekę į EEE rinką, arba dėl to, kad pats savininkas ar kitas su savininku ekonomiškai susijęs ūkio subjektas, pavyzdžiui, licencijos turėtojas, išleidžia prekę į EEE rinką. Vadinasi, savininko sutikimas arba tai, kad savininkas ar su juo ekonomiškai susijęs ūkio subjektas išleidžia prekę į EEE rinką, o tai prilygsta išimtinės teisės atsisakymui, yra šios teisės pasibaigimą lemiantis veiksnys (šiuo klausimu žr. 2003 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Van Doren + Q*, C-244/00, Rink. p. I-3051, 34 punktą; 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Copad*, C-59/08, Rink. p. I-3421, 43 punktą bei minėto Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.* 24 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

30 Tam, kad būtų užtikrinta prekių ženklu suteikiamų teisių apsauga ir kartu sudaryta galimybė vėliau išleisti į rinką prekių ženklu pažymėtas prekes šio ženklo savininkui negalint to uždrausti, esminė sąlyga yra ta, kad šis savininkas galėtų kontroliuoti pirmąjį šių prekių išleidimą į EEE rinką, neatsižvelgiant į tai, kad šios prekės pirmą kartą galėjo būti išleistos į rinką už šios zonos ribų, nes dėl tokio išleidimo į rinką šios teisės neišnyksta Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies prasme (šiuo klausimu žr., be kita ko, minėto Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.* 31 ir 32 punktus bei nurodytą teismo praktiką).

31 Be to, prekių ženklo suteikiamos teisės išnaudojamos tik tiems prekės egzemplioriams, kurie savininko ar jo sutikimu pirmą kartą išleisti į EEE rinką. Tačiau dėl kitų tos pačios prekės egzempliorių, kurie į EEE rinką išleisti ne pirmą kartą, savininkas, vadovaudamasis jam Direktyvos 89/104 suteikiama išimtine teise, kaip ir anksčiau gali uždrausti naudoti prekių ženklą (šiuo klausimu žr. 1999 m. liepos 1 d. Sprendimo *Sebago ir Maison Dubois*, C-173/98, Rink. p. I-4103, 19 ir 20 punktus).

32 Pagrindinėje byloje kyla klausimas, ar tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė šioje byloje, nagrinėjamas prekes, tai yra kvepalų mėginius, kuriuos *Coty Prestige* suteikia savo įgaliotiems platintojams pagal pasirinktinio platinimo sutartis, pats savininkas ar tretysis asmuo savininko sutikimu pirmą kartą išleido į EEE rinką.

33 Priešingai bylai, kurioje priimtas minėtas Sprendimas *Peak Holding*, nagrinėjamoje pagrindinėje byloje nekeliamas klausimas, ar tam tikri veiksmai, susiję su tam tikru prekių ženklu žymimomis prekėmis, kadangi šių veiksmų EEE ėmėsi šio prekių ženklo savininkas ar su juo ekonomiškai susijęs ūkio subjektas, gali būti laikomi „išleidimu į rinką“ Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies prasme. Todėl išvados dėl tame sprendime pateiktos išleidimo į rinką sąvokos neturi reikšmės tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė nagrinėjamoje pagrindinėje byloje.

34 Iš tikrųjų nagrinėjamoje pagrindinėje byloje, kaip matyti iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, veiksmo, kurį reikia laikyti nagrinėjamų prekių, į kurias prekių ženklu suteikiamos teisės, kaip tvirtinama, baigėsi, pirmuoju išleidimu į EEE rinką, ėmėsi ne prekių ženklo savininkas ar su juo ekonomiškai susijęs ūkio subjektas, o tretysis asmuo, nes neginčijama, kad pirmas pagrindinėje byloje nagrinėjamų mėginių pardavimo EEE veiksmas yra bendrovės *Simex Trading* Vokietijoje atliktas šios bendrovės importuotų mėginių, kuriuos ji gavo iš Singapūre įsteigto *Coty Prestige* įgalioto platintojo, pardavimas tinklui *Sparfümerie*.

35 Be to, atsižvelgiant į šio sprendimo 30 ir 31 punktuose nurodytą teismo praktiką, nei tai, kad *Coty Prestige* iš pradžių pateikė pagrindinėje byloje nagrinėjamų prekių pavyzdžius Singapūre įsteigtam savo įgaliotam platintojui, nei tai, kad ji EEE įsteigtiems savo įgaliotiems platintojams pateikė kitus tos pačios prekės pavyzdžius, negali būti laikoma pagrindinėje byloje nagrinėjamų prekių, į kurias prekės ženklu suteikiamos teisės, kaip tvirtinama, baigėsi, pirmuoju pateikimu į rinką Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies prasme.

36 Iš to, atsižvelgiant į šio sprendimo 29 punkte nurodytą teismo praktiką, matyti, kad tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, prekių ženklo savininko išimtinės teisės baigiasi tik dėl to, kad jis aiškiai ar numanomai sutiko, jog tretieji asmenys išleistų nagrinėjamas prekes į EEE rinką. Todėl tokiomis aplinkybėmis lemiamas veiksnys, dėl kurio gali pasibaigti išimtinė teisė, yra susijęs su tokiu sutikimu, kuris prilygsta prekių ženklo savininko išimtinės teisės atsisakymui.

37 Šiuo klausimu reikia priminti, kad net tais atvejais, kai nagrinėjamas prekes pirmą kartą į EEE rinką be aiškaus prekių ženklo savininko sutikimo išleido ūkio subjektas, kuris ekonomiškai visiškai nesusijęs su prekių ženklo savininku, noras atsisakyti Direktyvos 89/104 5 straipsnyje numatytų išimtinių teisių gali išplaukti iš minėto savininko numanomo sutikimo (žr. minėto Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.* 19 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

38 Tiesą sakant, iš teismo praktikos matyti, kad net jeigu paprastai tokia valia akivaizdi iš aiškiai išreikšto sutikimo, negalima atmesti galimybės, jog tam tikrais atvejais ta valia gali būti numanoma iš faktų ir aplinkybių, buvusių prieš prekių išleidimą į rinką EEE ar už šios zonos ribų tuo pat metu ar atsiradusių po tokio išleidimo, ir, nacionalinio teismo vertinimu, nedviprasmiškai įrodančių savininko atsisakymą savo teisių (2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, Rink. p. I-8691, 46 punktas).

39 Minėto Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss* 60 punkte Teisingumo Teismo taip pat nusprendė, kad sutikimas negali būti numanomas:

— iš to, kad prekių ženklo savininkas nepranešė visiems vėlesniems prekių, išleistų į rinką už EEE ribų, pirkėjams apie savo prieštaravimą jas parduoti EEE viduje,

— iš to, kad ant pačių prekių nėra įspėjimo apie draudimą išleisti prekes į EEE rinką,

— iš fakto, kad prekių ženklo savininkas perleido ženklu pažymėtų prekių nuosavybės teisę, nenustatydamas jokių išlygų sutartyje, ir kad pagal sutarčiai taikytiną teisę, nesant tokių išlygų, perleista nuosavybės teisė apima neribotą perpardavimo teisę ar bent jau teisę vėliau parduoti prekes EEE viduje.

40 Be to, to paties sprendimo 66 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad prekių ženklo savininko turimų išimtinių teisių išnaudojimui nesvarbu tai:

— kad prekių ženklu pažymėtų prekių importuotojas nežino apie savininko prieštaravimą, kad jos būtų išleistos į EEE rinką, ar draudimą bet kam, išskyrus įgaliotus platintojus, parduoti jas šioje rinkoje, arba

— kad įgalioti platintojai ir didmenininkai nenustatė savo pirkėjams jokių su šiuo prieštaravimu ir draudimu susijusių sutartinių apribojimų, nors jie patys buvo prekių ženklo savininko apie juos informuoti.

41 Nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, remdamasis šio sprendimo 38–40 punktuose nurodytais elementais, turi išnagrinėti, ar pagrindinėje byloje prekių ženklo savininkas aiškiai arba numanomai leido išleisti prekes į EEE rinką, reikia konstatuoti, kad tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė šioje byloje, tam tikri elementai ir aplinkybės, į kuriuos reikia atsižvelgti norint nustatyti, ar galima daryti išvadą dėl numanomo savininko sutikimo, nerodo, kad savininkas tikrai atsisakė savo išimtinės teisės, numatytos Direktyvos 89/104 5 straipsnyje.

42 Tiesą sakant, iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateiktos informacijos, apibendrintos šio sprendimo 12 punkte, matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos prekės yra kvepalų buteliukai, esantys pakuotėje, ant kurios, be užrašo „mėginys“, taip pat užrašyta „neparduodama“.

43 Tokia nuoroda, tiksliai išreiškianti atitinkamo prekių ženklo savininko valią, kad juo žymimos prekės nebūtų parduodamos nei už EEE rinkos ribų, nei joje, savaime yra – ir nesant priešingą teiginį patvirtinančių įrodymų – lemiamas veiksnys, draudžiantis daryti išvadą, jog savininkas sutiko išleisti prekę į EEE rinką Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies prasme.

44 Be to, jeigu, pirmiausia atsižvelgiant į *Simex Trading* pagrindinėje byloje pateikto priešpriešinio reikalavimo apimtį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą reikėtų suprasti kaip apimantį, be šio sprendimo 34 punkte aprašyto atvejo, ir atvejį, kai *Coty Prestige* iš pradžių pateikė pagrindinėje byloje nagrinėjamus mėginius vienam iš savo išskirtinių platintojų, įsteigtų EEE, tokiu atveju kiltų klausimas, ar šį pateikimą galima laikyti „pateikimu į rinką“ Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies prasme.

45 Nuoroda „neparduodama“, esanti ant pagrindinėje byloje nagrinėjamų kvepalų buteliukų pakuotės, neleidžia tokio kvalifikavimo, nes, kaip jau buvo pasakyta šio sprendimo 43 punkte, ji tiksliai išreiškia atitinkamo prekių ženklo savininko valią, kad juo žymimos prekės nebūtų parduodamos nei už EEE rinkos ribų, nei šios zonos viduje.

46 Atsižvelgiant į tai, kad Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnio 1 dalies formuluotė yra iš esmės identiška esančiai Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalyje, išskyrus teritorijos, kurioje turi vykti pateikimas į rinką, apibrėžimą, o ši aplinkybė bet kuriuo atveju neturi reikšmės tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, ir kadangi nėra kitų aplinkybių, susijusių su šių nuostatų kontekstu ar tikslu ir reikalaujančių kitokio šių nuostatų aiškinimo, šiame sprendime pateikiamas Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalies išaiškinimas siekiant pateikti atsakymą į pateiktą prejudicinį klausimą dėl Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnio 1 dalies yra toks pats.

47 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, jog tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, Reglamento Nr. 40/94 13 straipsnio 1 dalis ir Direktyvos 89/104 7 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad prekių ženklu suteikiamos teisės pasibaigia tik tada, kai, remiantis vertinimu, kurį turi atlikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, galima daryti išvadą, jog prekių ženklo savininkas aiškiai ar numanomai sutiko išleisti į rinką atitinkamai Bendrijoje ar EEE prekes, į kurias suteikiamos teisės, kaip tvirtinama, pasibaigė.

48 Tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, kai „kvepalų mėginiai“, neperduodant nuosavybės teisės ir draudžiant juos parduoti, tarpininkams, kuriuos su prekių ženklo savininku sieja sutartis, perduodami tam, kad jų klientai galėtų išbandyti prekės turinį, kai prekių ženklo savininkas gali bet kada atsiimti šią prekę ir kai jos pakuotė aiškiai skiriasi nuo kvepalų buteliukų, kuriuos prekių ženklo savininkas paprastai pateikia šiems tarpininkams, tai, kad šie mėginiai yra kvepalų buteliukai, ant kurių nurodyta „mėginys“ ir „neparduodama“, nesant bet kokių priešingą teiginį patvirtinančių įrodymų, kuriuos įvertinti turi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, draudžia numanomai pripažinti prekių ženklo savininko sutikimą išleisti juos į rinką.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

49 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

Tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo 13 straipsnio 1 dalis ir 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti, iš dalies pakeistos 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimu, 7 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad prekių ženklu suteikiamos teisės pasibaigia tik tada, kai, remiantis vertinimu, kurį turi atlikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, galima daryti išvadą, jog prekių ženklo savininkas aiškiai ar numanomai sutiko išleisti į rinką atitinkamai Europos bendrijoje arba Europos ekonominėje erdvėje prekes, į kurias suteikiamos teisės, kaip tvirtinama, pasibaigė.

Tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, kai „kvepalų mėginiai“, neperduodant nuosavybės teisės ir draudžiant juos parduoti, tarpininkams, kuriuos su prekių ženklo savininku sieja sutartis, perduodami tam, kad jų klientai galėtų išbandyti prekės turinį, kai prekių ženklo savininkas gali bet kada atsiimti šią prekę ir kai jos pakuotė aiškiai skiriasi nuo kvepalų buteliukų, kuriuos prekių ženklo savininkas paprastai pateikia šiems tarpininkams, tai, kad šie mėginiai yra kvepalų buteliukai, ant kurių nurodyta „mėginys“ ir „neparduodama“,

nesant bet kokių priešingą teiginį patvirtinančių įrodymų, kuriuos įvertinti turi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, draudžia numanomai pripažinti prekių ženklo savininko sutikimą išleisti juos į rinką.

Parašai.